

2

Prezidenta som si vždy predstavovala pred mramorovými piliermi ovešanými obrovskými zástavami. Pohľad naňho, ako stojí v izbe, obklopený obyčajnými predmetmi, drása nervy. Je to niečo podobné, ako keby ste zdvihli pokrievku a v hrnci by ste namiesto duseného mäsa našli zmiju s rozďavenou papuľou.

Čo tu robíš? V myšli sa vraciam k minulým otváracím dňom turné víťazov. Spomínam si na víťazných vyvolených v kruhu svojich mentorov a štylistov. Z času na čas sa objavili aj vysokopostavení vládni predstavitelia, ale prezidenta Snowa som tam nikdy nevidela. Zúčastňuje sa iba na oslavách v Sídle.

Fakt, že meral cestu až sem, môže znamenať len jedno: som v poriadnej kaši. A spolu so mnou aj celá rodina. Keď si pomyslím, že v bezprostrednom dosahu tohto muža, ktorý mnou opovrhuje, sú moja mama so sestrou, po chrbte

mi prebehnú zimomriavky. Naveky ma bude nenávidieť za to, že som preľstila jeho kruté Hry o život, znemožnila Sídlo a podkopala mu autoritu.

Ved' ja som sa iba usilovala udržať Peetu a seba nažive! Akákoľvek rebélia nebola úmyselná. Lenže keď raz Sídlo rozhodne, že prežije iba jeden vyvolený, a vy sa tomu odvážite vzoprieť, nejde o nič iné ako o vzburu. Brániť som sa mohla iba predstieraním šialenej zaľúbenosti do Peetu. Napokon nás nechali oboch žiť a vyhlásili nás za víťazov. Dovolili nám vrátiť sa domov, oslavovať, potom poslali kamery preč a nechali nás na pokoji. Až doteraz.

Novota domu, šok z prezidentovej prítomnosti a zároveň vedomie, že by ma v okamihu mohol dať zabiť, spôsobuje, že sa tu cítim ako votrelec. Akoby som bola nepozvaným hosťom v jeho dome. Preto ho ani neprivítam, ani mu neponúknem stoličku. Správam sa k nemu, akoby bol naozaj jedovatým hadom. Nehybne stojím, nespúšťam z neho zrak a zvažujem plán ústupu.

„Myslím, že pre oboch bude najlepšie, ak si nebudeme klamať,“ ozve sa. „Čo povieš?“

Mám pocit, že mi stuhol jazyk a nedokážem prehovoriť. Prekvapí ma, keď mu pevným hlasom odpoviem: „Súhlasím. Ušetrí nám to čas.“

Prezident Snow sa usmeje, prvý raz si všimnem jeho pery. Očakávam, že ich bude mať ako had – teda nijaké. Lenže jeho pery sú plné, napnuté. Neprekvapilo by ma, keby si dal ústa chirurgicky upraviť, aby pôsobil príjemnejším dojmom. V takom prípade dosť zbytočne mrhal časom aj peniazmi, pretože podľa mňa nie je ani trochu príjemný.

„Moji poradcovia sa obávali, že s tebou bude ťažká reč, ale ty nám určite nechceš robiť problémy, nemám pravdu?“ spýta sa.

„Nie,“ odvetím.

„Presne to som im povedal. Vysvetlil som im, že dievča, ktoré urobilo všetko pre to, aby si zachránilo život, nebude také hlúpe, aby sa ho jedným šmahom vzdalo. Najmä keď musí myslieť na rodinu. Na svoju matku, na sestru a na všetkých tých... bratrancov.“ Podľa toho, ako zdôrazní posledné slovo, je mi jasné, že lož o príbuzenstve s Galom nezhltol.

Karty sú rozdané a možno je to tak lepšie. Nemám rada neurčité vyhrážky, väčšmi mi vyhovuje, keď viem, na čom som.

„Posaďme sa.“ Prezident Snow si sadne za veľký stôl z lešteného dreva, kde si Prim robieva úlohy a mama počíta peniaze. Bez pozvania nemá právo sedieť v našom dome, za naším stolom, v skutočnosti si to však môže dovoliť. Ja si sadnem oproti nemu na jednu z vyrezávaných stoličiek s rovnou opierkou. Je trochu vysoká, podlahy sa dotýkam iba palcami.

„Mám problém, slečna Everdeenová,“ prehovorí prezident Snow, „ktorý sa vynoril vo chvíli, keď si v aréne vytiahla jedovaté plody.“

Má na mysli okamih, keď som si uvedomila, že ak by si porotcovia mali vybrať medzi samovraždou – čo by znamenalo, že Hry zostanú bez víťaza –, alebo dvoma víťazmi, rozhodli by sa pre druhú možnosť.

„Keby mal hlavný porotca Seneca Crane mozog, v tej chvíli by ťa rozmetal na prach. Žiaľ, nechal sa ovládnuť citmi, a tak si tu. Uhádneš, ako dopadol?“ spýta sa.

Prikývnem, pretože z tónu jeho otázky je jasné, že Senecu Cranea popravili. Teraz, keď nás oddeľuje iba stôl, je vôňa ruží a krvi silnejšia. Prezident Snow má na chlopni ružu, ktorá je zdrojom kvetinovej arómy, no nepochybne je geneticky upravená, pretože nijaká skutočná ruža takto nevoní. Odkiaľ sa berie pach krvi, to netuším.

„Potom už nezostávalo nič iné, len nechať ťa dohrať tvoju prefikánu rolu. Ako láskou omámená školáčka si bola presvedčivá. Obyvatelia Sídla ti na to skočili. Lenže to isté sa nedá povedať o všetkých ľuďoch v obvodoch.“

Na tvári sa mi zrejme mihne úžas, pretože prezident okamžite zareaguje.

„Ty o tom, samozrejme, nevieš, lebo nemáš prístup k informáciám o nálade v ostatných obvodoch. V niektorých sa ľudia na tvoj trik s bobuľami nedívali ako na prejav lásky, ale ako na odpor. A keď sa dievča z Dvanásteho obvodu dokáže bez následkov vzoprieť Sídlu, prečo by sa nepokúsili o to isté?“ spýta sa. „Čo im zabráni napríklad v povstaní?“

Strávenie poslednej vety mi chvíľu trvá, až potom ma zasiahne plnou silou. „V niektorom obvode došlo k vzbu- re?“ spýtam sa vydesene, no zároveň ma to trochu teší.

„Zatiaľ nie. No ak to takto bude pokračovať, dôjde aj k tomu. Vzbury obvykle vedú k revolúcii.“ Prezident si pošúcha čelo nad ľavým okom, na tom istom mieste bolieva hlava aj mňa. „Vieš si predstaviť, čo by to znamenalo? Kolkí ľudia by prišli o život? A aké podmienky by čakali tých, čo zostanú nažive? Ľuďom sa ocelové zovretie Sídla možno nepáči, ale ver mi, že celý systém v obvodoch by sa zrútil, ak by len na chvíľu povolilo.“